

(פרק עליון - חב"ד)

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה (אבא) דז"א,
לחב"ד דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דהג"ת דא"א
אֱלֹהֵינוּ

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנו', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א,
[לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

(פרק אמצעי - חג"ת)

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י
אֱלֹהֵינוּ

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה (אימא) דז"א,
לחג"ת דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דהג"ת דא"א
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנו', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א,
[לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

[לז.]

(פרק תחתון - נה"י)

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י (א)
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב (דעת תחתון) דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,
לנה"י דהג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דהג"ת דא"א
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,
ג"כ [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א (שייך רק לטיפה מלבר) (O).

יוד אלה ה' וי' יוד ה' ה'

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י, (ע"ה ש' ז"א פ"ד), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז
נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין
(ע"ה ש' או"א פ"ה) ומתלבשים בישוסו"ת הראשונים.

א. ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד
להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנז'
בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות,
שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם
ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם
קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל. יא"ה

○ עי' ע"ה ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. עי' עה"ל ח"ג עמוד 54 (176).

✻ עי' אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ב, וע"ה הר"ה ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הר"ה ג שד"ה אות ג'.
עי' מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.

וזה ע"י שיכוין שגם זו"ן מבררים מבירורי או"א שנפלו במקום זו"ן. ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד דאו"א ע"י נשמה וחיה שלו וע"י ע"ב ס"ג. גם יכוין להעלות או"א למ"ן לא"א ע"י שגם הם יבררו מבירורי אחוריים דא"א שנפלו במקומם. גם יכוין להעלות א"א למ"ן לעתיק ונוק' ע"י שגם הם יבררו מבירורי עתיק ונוק' שנפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רום המעלות. גם יכוין להעלות כל הבירורים הנז' לע"ב ס"ג דא"ק.

ויכוין לזווג ע"ב וס"ג דא"ק שהם טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג:

יוד הי ואו הי
איהיהיה

יוד הי ויו הי
איהיהיה

ומוציאים הי"ס דמ"ה ממצח דא"ק [טיפות המוחין דחו"ג עם] תשלום הי"ס דב"ן היוצאים מעיני א"ק, הנוגעים לבירורים הנז'. ונמשכים המוחין הנז' עם הנרנח"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק, ויורדים ומתלבשים בנה"י דעתיק.

(פרק עליון - חב"ד) ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י.

איהיהיה

ולהמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות עתיק),

לחב"ד דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), למזל העליון.

(פרק אמצעי - חג"ת) גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י.

איהיהיה

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה דז"א (ביוצר מעורבת עם אור חיצוניות דעתיק),

לחג"ת דחג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולהמשיך [הארת] המוחין דחו"ב דבינה הנז' (ביוצר מעורבת עם אור פנימיות וחיצוניות דא"א, בערבית מעורבת עם אור חיצוניות דא"א), למזל העליון.

(פרק תחתון - נה"י) גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י.

איהיהיה

ולהמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,

לנה"י דחג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דחג"ת דא"א.

איהיהיה

ולהמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,

ג"כ למזל העליון.

(א) ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א.

וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א.

יוד אלהי הי יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י, ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין ומתלבשים בישסו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, ודחיצוניות דפנימיות, ופנימיות דחיצוניות, רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

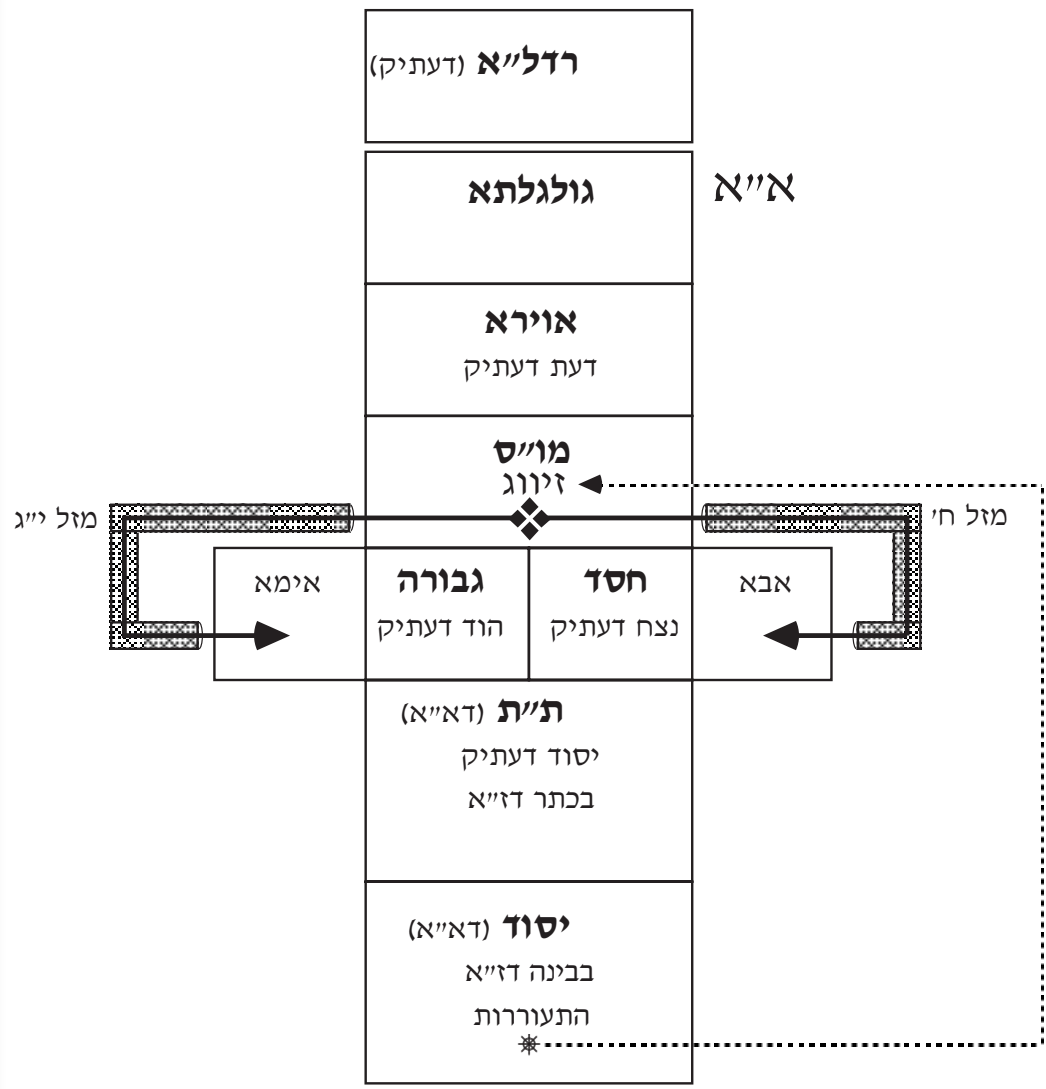
זיווג פנימי רוחא ברוחא	בכתרים	ובחב"ד	ובז"ת
איהיהיה	איהיהיה	איהיהיה	איהיהיה

(א) ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנז' בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות, שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל. יא"ה

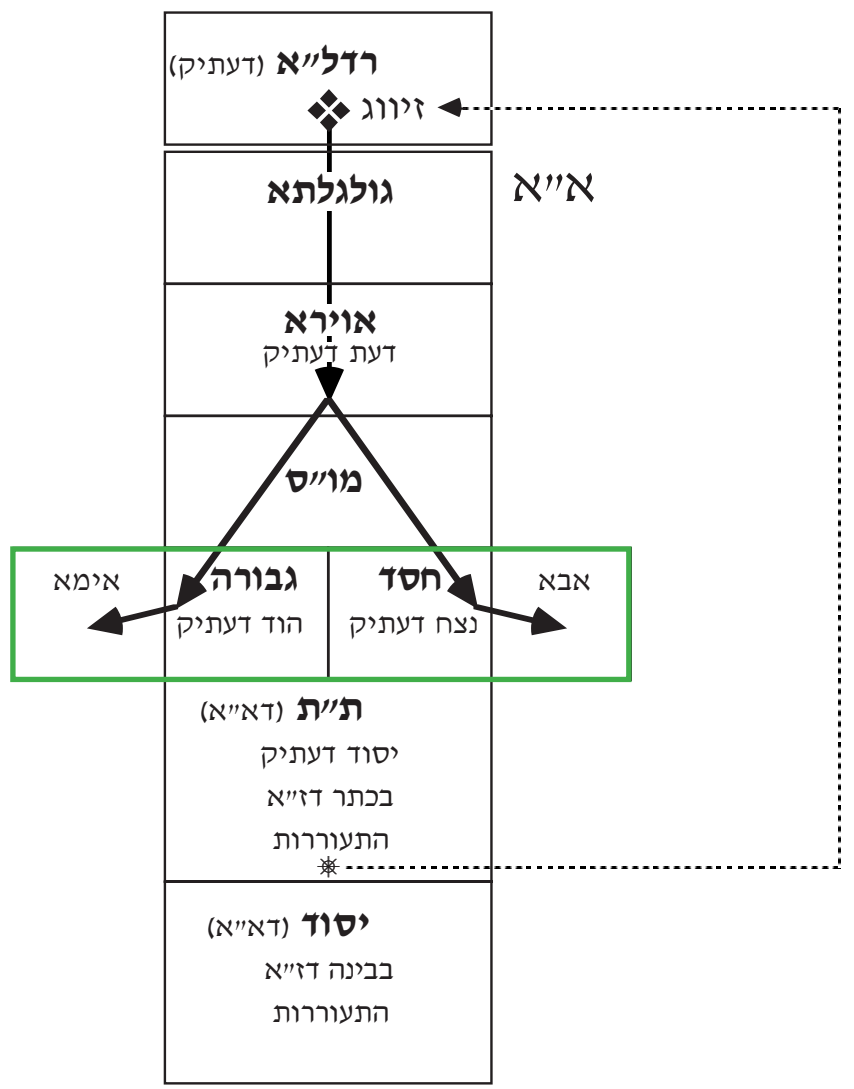
(ב) וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהי"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי, וכעד"ז בזווג זו"ן. במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. זווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס. וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ, יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה, מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב

עיי סידור הרשי"ש ח"א דף ל"ו ע"ב (מילת "אחד"), עייח ח"יב דף כ"ג ע"ג ריפ"ש אות א', אמ"ל דף ס"ד ע"ג אות ע"ח, פת"ע דף י"ט סע"ד אות ט"ז ד"ה עוד מצאתי, שם משמעון דף צ"ו ע"א, תו"ח דף קס"ט ע"א.

טיפה בי - מלבר

טיפה אי - מלגו

ע"פ שיטת הריפ"ש, המסלול "מלבר" הינו העיקרי.

(פרק עליון - חב"ד)

ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך מהם הארת טיפות חו"ב דחכמה (אבא) דז"א,
לחב"ד דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג החב"ד דהג"ת דא"א
אֱלֹהֵינוּ

ויכוין להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דחכמה הנו', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א,
[לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

(פרק אמצעי - חג"ת)

גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י
אֱלֹהֵינוּ

להמשיך [הארת] טיפות המוחין דחו"ב דבינה (אימא) דז"א,
לחג"ת דהג"ת דא"א.

ויכוין לזווג חג"ת דהג"ת דא"א
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [הארת טיפות] המוחין דחו"ב דבינה הנו', מעורבת עם אור חיצוניות דא"א,
[לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

[לז.]

(פרק תחתון - נה"י)

גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [עצמות] טיפות החו"ג דחו"ב (דעת תחתון) דז"א, מעורבת עם אור עצמות דעתיק,
לנה"י דהג"ת דא"א, שהם התרין כתפין.

ולזווג הנה"י דהג"ת דא"א (כפוח דפנימיות בלבד - עי' הגהה א')
אֱלֹהֵינוּ

ולחמשיך [עצמות] טיפות המוחין חו"ג דחו"ב דז"א, מעורבת עם אור עצמות דא"א,
ג"כ [לאו"א (מלגו)]. ולהמשיך טיפה אחרת (מלבר), ממו"ס] למזל העליון.

(*) ויכוין להמשיך או"פ דתרין כתפין דא"א, שהם תרין עטרין דדעת [תחתון] דז"א (כפנימיות דחיצ').
וגם או"פ דקוצא דשערי דא"א, עד רישא דז"א:

ויכוין לזווג הב' מזלות נוצר ונקה, שהם ע"ב וקס"א (שייד רק לטיפה מלבר) (O).

יוד אלהי ה' ויין יוד ה' ה'

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה, לחב"ד דאבא. וד' מוחין דבינה, לחב"ד דאימא.

גם יכוין שע"י ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י, (ע"ח ש' ז"א פ"ד), ומתגלים כל החו"ג. ועי"ז
נעשים אבא ויש"ס פרצוף אחד, ואימא עם תבונה פרצוף אחד (דכללות). ויורדים או"א עילאין
(ע"ח ש' או"א פ"ח) ומתלבשים בישסו"ת הראשונים.

א. ועיין בספר עלי נהר די"ג ע"א (בנדמ"ח מ"א ע"א) אות מ"ה, שכתב וז"ל: מ"ש באחד
להמשיך או"פ דב' עטרין וקוצא דשערי לרישא דז"א, הוא לפנימיות דחיצוניות, כנו'
בדרושי ר"ה וכו'. ומ"מ משם מבואר שבחינת קוצא דשערי אינה נכנסת אלא באבות,
שכל בחינת השערות היא בחינת או"מ. ונ"ל שכתב כן, כיון שהמוחין הנכנסים באבות הם
ממקיפי או"א, ויש במקיפים כל מה שיש בפנימיים. א"כ בק"ש שנכנסו הפנימיים, גם
קוצא דשערי היוצאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א, עכ"ל.

○ עי' ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"ג, ריפ"ש אות א'. עי' ע"ח ח"ג עמוד 54 (176).

* עי' אוצ"ח דף כ"ד ע"ב פ"ב, וע"ג הרה"ג שד"ה אות ג', ודף כ"ז ע"ב הרה"ג שד"ה אות ג'.
עי' מע"א דף צ"ו ע"א ד"ה גם יכוין. בא"ל ח"א דף ס' רע"ב ד"ה ויכוין. תו"ח דף קכ"ט ע"ב.

ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, ודאיצונויות דפנימיות, ופנימיות דאיצונויות, רוחא ברוחא (פנימי, כאן) דאו"א (אחר) [אח"כ] הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) בכתרים ובחב"ד ובז"ת
א"ה ה"ה ה"ה א"ה ה"ה ה"ה

להמשיך ד' מו' דחכמה שב[גזרת] חב"ד דאבא: החו"ב ליסודו, והחו"ג למלכותו. וכן יכוין להמשיך הד' מו' דבינה שב[גזרת] חב"ד דאי': החו"ב ליסודה, והחו"ג למלכותה (דכללות. תוצאה דיהוד דנשיקין).

[לז:]

(מערכת כ"ד שעות) יו"ד ה"י וי"ן ה"י
ב"ק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם י"הו"ה י"הו"ה
ליסוד דאימא שם ע"ב שהוא בחינת טיפת ההזרעה והוא ע"ב של י"הו"ה
תיבות דויסע ויבא ויט והוא בחינת חיה כי הכלי הוא בחינת נר"ן: י"הו"ה י"הו"ה

(כאן נעשה יהוד גופא בגופא וחילוף פרטי של או"א, עי' עמוד <?>) ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים. דהיינו, שאימא מעלה מ"ן, שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצל"ם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות, שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמו' דצל"ם דאבא, ונותנם לאימא (עצם החילוף). (צל"ם-אורות. צלם-לבוש זך).

ועי"ז נכלל הצל"ם דאבא, ונעשה כולו מחכמות וחסדים [דאו"א], שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ומתלבשים ד' מו' בנה"י (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאחור דחו"ב (בר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס [ביסוד דכללות].

ועד"ז נכללו המו' דצל"ם דאימא, ונעשה כולו מבינות וגבורות [דאו"א], שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאח' דחו"ב (בר"ח גם דכתר) דנה"י דתבונה [ביסוד דכללות].

א. וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אה"ה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי. וכעד"ז בזווג זו"ן, במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ו. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא [דאו"א]. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס, וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ. יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה (אחד), מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הה"ב יא"ה.

לסיכום: ענ"ה - אחר. ש"ש אח"כ. עי' ענ"ה דף ל"ט ע"ב אות ס"ט. פא"ה דף רצ"ג ע"ב. ועי' שו"ת דעה והשכל ח"ד סימן י"ח דף ס"ד ע"א, וכן ח"ו סימן ט' דף פ"ד ע"ב. בפועל, כאן רוחא ברוחא, וכותרת לגופא בגופא, בהמשך (זיווג ישסו"ת א'). ב. עיין הגהות בסוף הספר, עמוד רפט (ל"ז ע"ב א).